

อาจารย์เก่าตามรังควาน

วันแรกที่ฝากตัวเป็นลูกศิษย์คุณยาย และขอประเดิมนั่งสมาธิตามวิธีของท่านนั้น ช่วง ๒๐ นาทีแรกได้ผลดีมากรู้สึกใจสงบนิ่งดีเร็ว มีความเบากาย เบาใจ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แต่พอเวลาผ่านไปประมาณ ๓๐ นาที ก็เกิดอาการหายใจไม่ออก ลมภายในตัวดันขึ้นมาเป็นลูกๆ เหมือนใครสูบลมเข้าท้อง กระอักกระอ่วนน้ำลายฟูมปาก ทนไม่ไหวจนต้องล้มตา พอล้มตาอาการนั้นก็หายไป เมื่อเห็นว่าหายดีแล้วก็หลับตาลงใหม่ อาการลมดันก็เกิดขึ้นอีก พยายามอดทนจนท้องแข็งเป็นดาน ไม่ยอมแพ้ ประมาณ ๑ ชั่วโมง อาการจึงค่อยทุเลาเบาบางลง

วันนั้นยังไม่กล้าถามสาเหตุจากคุณยาย คิดว่าเป็นเรื่อง
ธาตุแปรปรวนธรรมดา

พอไปนั่งสมาธิกับคุณยายอีกเป็นครั้งที่ ๒ ก็มีอาการ
อย่างเดิมอีก จึงถามท่าน ท่านตอบราวกับเห็นด้วยตาของ
ท่านเองว่า

“คุณฝึกไสยศาสตร์มามาก อาจารย์เก่าๆ เขาไม่ยอมให้
คุณเปลี่ยนทาง เขามาขวางไว้”

อาตมาตกใจ คิดไม่ถึงว่าวิชาไสยศาสตร์จะย้อนมา
ทำร้ายอาตมาได้ถึงขนาดนี้ จึงถามท่านว่า

“ยังจุ่มไม่แยหรือ”

ท่านตอบเฉยๆ ว่า

“จะเอาธรรมะก็ต้องสละชีวิต พระพุทธเจ้าท่านก็ทำ
อย่างนี้คุณกล้าไหมล่ะ”

อาตมาลังเล แหม...นี่ต้องถึงเป็นถึงตายกันเชียวนะหรือ
แต่พอมองหน้าคุณยาย เห็นสายตาอันเด็ดเดี่ยว แต่แฝงไว้
ด้วยความเมตตาของท่านแล้ว ก็ตัดสินใจตอบทันที

“กล้าครับ !”

วันนั้น กลับมาฝึกสมาธิที่บ้านพักกับคุณไชยบุญย์
อาการจุกแน่นก็กลับมาอีก ได้อาศัยคุณไชยบุญย์พูดให้กำลังใจ
จึงอดทนฝึกไปเรื่อยๆ ต่อเมื่อคุณยายคุณนั้งสมาธิให้หลาย

ครึ่งเช้า อาการดังกล่าวจึงทุเลาเบาบางลง จนดูเหมือนจะหายขาด แต่คุณยายบอกว่า

“ยังไม่หายขาดหรอก ยายแก้ให้ได้แค่นี้ ส่วนที่เหลือนั้นเป็นเพราะคุณยังเสียดายวิชามารอยู่ แต่คุณจะไม่ขลังอีกแล้ว เพราะทั้งหมดที่คุณเรียนมาเป็นประเภทมนต์ปณธรรม ไม่ใช่ธรรมบริสุทธิ์ ต่อไปนี้ต้องหมั่นนั่งสมาธิให้มากๆ”

คงจะจริงอย่างคุณยายว่า เพราะอาตมาเคยฝึกวิชามารจนทำได้ผลสำเร็จจริงอย่างอาจารย์สอนทุกอย่าง ทั้งยังไม่เคยคิดจะเอาไปทำร้ายใคร มีแต่จะช่วยคน จึงคิดว่านั้นเป็นของดี ทำให้นึกเสียดายอยู่ลึกๆ ส่วนการปฏิบัติธรรมของอาตมาขณะนั้น ยังไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร ที่อยากเห็นนรกเห็นสวรรค์ก็ไม่เห็นสักที ลังเลลังละ รักของใหม่เสียดายของเก่าอยู่รำไป